

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: Sagn

Citation: Larsen, Thøger: "Sagn", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 20.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-workid56250.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

Sagn

Det Barn, der dør inden Daaben,
kan ikke faa Himmelen aaben.

Det sidder nøgent i Nattens Vind'
og hulker for at komme derind.

Gaar der en Mand ad samme Sti,
ved samme Nattens Tid forbi -

da for hans Fod det bitte Barn
trimler af Sted som et Nøgle Garn.

Det klager og jamrer: »Mand, Mand!
Ord, Ord! -Vand, Vand!«

Det klager og jamrer i spæde Raab:
»Mand, Mand!-Daab, Daab!

»Jeg lider Kuld', og jeg lider Meen.
Av, der slog jeg min Kind paa Sten,
av, der stak jeg min Ryg paa Tjørn!

»Mand! Jeg har ikke Hjem og Sted,
vilde saa nødig i Helvede ned,
Djævelen er saa ond ved Børn«.

Det trimler hen over Sten og Knold,
Vejen er vaad, og Vinden kold.

Det trimler hen for hans tavse Fod,
omkring det klæber sig Smuds og Blod.

Det klager sig atter: »Mand, o Mand!
Kan ikke du døbe i Ord og Vand,
21 »saa tag mig om min arme Krop
og bær mig paa Kirkegaarden op,

»og grav mig ned, før Hanen kalder,
i Jord, hvor Kirkens Tagdryp falder.

»Kunde hænde, naar Præsten da nævner Guds Navn
inde i Kirkens viede Favn,

»at over den Jord, hvori du mig slap,
de hellige Tagbrynsdraaber drap -

»da gælder dette for Daaben,
og Himmelen lades aaben«. -

Er Manden ræd for det bitte Barn,
som trimler om i Skidt og Skarn,

og tør han ej give det kristen Daab,
maa det atter i Jorden uden Haab.

Sagtmodigt da klager det sidste Gang,
det lyder saa tungt som Vinden sin Sang:

»Der er Bølger om alle Strande,
hvi nægtes mig Daabens Vande?

»Kulden galer i Karme.

Hvor er min Moders Varme?«

Det stanser og hælder sit Øre ned
og lytter til Jorden:

»Tys! Nu galer Hanen den sorte.
Hvor er min hvide Skjorte?

22

»Og nu galer den gule.
Hvor er min Gravsens Hule?«

Paa Panden perler det Angstens Sved,
det lytter til Jorden:

»Og nu galer Hanen den røde
for Ilden under de døde.

»Ak - hist galer Hanen den blaa
blandt Himlens Stjerner smaa«.

Nu skal det skynde sig ned i Graven.
Det stenter af Sted, forrevet, forgrædt,
med Stenkast-Hop fra Plet til Plet;

thi snart galer Hanen den hvide
for Dagning i Østerlide.